

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Oboer/209/2013
Identifikačné číslo spisu:	7512200455
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Seman
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7512200455.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej PRO CIVITAS, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Astrová 2/A, IČO: 45 869 464, zastúpenej verita, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Karpatská 18, IČO: 35 940 875, proti povinnému V. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., o vymoženie 631,61 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 12 Er 144/2012, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 15 CoE 524/2012-32 z 28. februára 2013, takto

rozhodol:

Dovolanie oprávnenej o d m i e t a .
Povinnému n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Oprávnená doručila súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému na vymoženie sumy 631,61 eur s príslušenstvom. Povinnosť povinného zaplatiť jej túto sumu preukazovala rozhodcovským rozsudkom STÁLEHO ROZHODCOVSKÉHO SÚDU, zriadeného pri spoločnosti ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA a MEDIÁČNÁ, a. s., sp. zn. IBC0610078 z 14.10.2011. Súdny exekútor požiadal okresný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa ust. § 44 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Uznesením č. k. 12 Er 144/2012 - 17 súd žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoRK“), v súlade s ktorými skúmal, či žiadosť o vydanie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul sú v súlade so zákonom, pričom dospel k záveru, že exekučný titul - rozhodcovský rozsudok zaväzuje povinného na plnenia, ktoré sú v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. V rámci skúmania materiálnej stránky predmetného exekučného titulu sa okresný súd oboznámil so zmluvou o úvere zo dňa 17.03.2008, pričom zistil, že zmluva obsahuje v článku 11.2 úverových zmluvných podmienok rozhodcovskú doložku, podľa ktorej sa zmluvné strany dohodli, že akékoľvek spory zo zmluvy budú riešené dohodou a v prípade jej nedosiahnutia klient prijíma návrh banky na riešenie vzájomných sporov v rozhodcovskom konaní pred STÁLYM ROZHODCOVSKÝM

SÚDOM zriadeným pri spoločnosti ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA a MEDIÁČNÁ, a. s. podľa jej vnútorných predpisov. Takto koncipovaná rozhodcovská doložka, podľa názoru súdu, znemožňuje povinnému ako spotrebiteľovi dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom. Okrem toho si spotrebiteľ predmetnú rozhodcovskú doložku osobitne nevyjednal a nemal na výber, vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť, alebo sa podrobiť všetkým obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu, ak ho vyvolal dodávateľ ako prvý. Na základe uvedeného dospel okresný súd k záveru, že rozhodcovská doložka je neprijateľnou podmienkou spotrebiteľskej zmluvy a ako taká je neplatná. Neprijateľná rozhodcovská doložka sa prieči dobrým mravom a aj výkon práv a povinností z tejto doložky odporuje dobrým mravom. Keďže rozhodcovský súd rozhodoval na základe dohody zmluvných strán, ktorá bola od začiatku neplatná, nebola mu daná právomoc rozhodovať spory vzniknuté z tejto zmluvy, preto je predmetný rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul materiálne nevykonateľný.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Košiciach (ako súd odvolací) rozhodol uznesením č. k. 15 CoE 524/2012-32 z 28. februára 2013 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu podľa ust. § 219 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) ako vecne správne potvrdil. Odvolací súd potvrdil správnosť postupu súdu prvého stupňa, ktorý preskúmaval rozhodcovský rozsudok z hľadísk vyjadrených v § 45 ods. 1 ZoRK aj čo do jeho materiálne správnosti. Stotožnil sa tiež s posúdením rozhodcovskej doložky obsiahnutej v bode 11.2 obchodných podmienok ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, pretože spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, čím je v rozpore so smernicou Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica 93/13/EHS“). Odvolací súd zdôraznil, že ustanovenia smernice 93/13/EHS sú výkladovým pravidlom pre posudzovanie neprimeranej povahy zmluvnej podmienky a na základe zásady nepriameho účinku aj aplikovateľným právom. Dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli vo svojich dôsledkoch k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytuje vnútroštátna úprava spotrebiteľského práva a smernice 93/13/EHS. Na základe uvedeného odvolací súd uzavrel, že nakoľko je právomoc rozhodcovského súdu, ktorý vydal rozhodcovský rozsudok, založená na neplatnom právnom úkone - neplatnej rozhodcovskej doložke, ide o rozhodnutie vydané v rozpore so zákonom (nulitný akt), ktoré nie je spôsobilým exekučným titulom a nie je ho možné vykonať v rámci exekúcie.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala oprávnená dovolanie, v ktorom navrhla, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zmenil a súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie, alternatívne, aby uznesenie súdu prvého a druhého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania oprávnená (ďalej aj „dovolateľka“) odôvodnila ustanovením § 237 písm. d/, e/, f/ O.s.p., t. j. že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, resp. v tej istej veci sa už prv začalo konanie, nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný a účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a ako dovolací dôvod uviedla, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237, konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p.). Podľa názoru oprávnenej, exekučný súd nie je oprávnený skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, rozhodcovské konanie a ani zmluvu, na základe ktorej bol vydaný. Vo veci je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci. Považovala za neprijateľné, aby súd poprel prípustnosť a vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, keďže nebol podaný návrh na začatie konania o jeho zrušenie, hoci podľa zákona bol potrebný a boli splnené aj všetky podmienky pre právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudku. Ďalej namietala, že postupom súdov jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené jej právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Za takú vadu označila skutočnosť, že jej nebolo umožnené riadne a zákonným spôsobom uplatniť jej práva z rozhodcovského rozsudku v exekučnom konaní a tiež aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu. Poukázala na to, že exekučný súd v exekučnom konaní nie je oprávnený ex offio skúmať povahu rozhodcovskej doložky vzhľadom na právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku.

Povinný sa k dovolaniu oprávnenej písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ust. § 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (ust. § 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený v súlade s ustanovením § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (ust. § 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ust. § 237 a § 239 O.s.p.

Prípustnosť dovolania podľa ust. § 239 O.s.p. v preskúmvanej veci neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu a ani o uznesenie, ktorým by odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnu dvoru Európskych spoločností (ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska a ani o potvrdzujúce uznesenie, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Rovnako nejde ani o uznesenie odvolacieho súdu, potvrdzujúce uznesenie okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia alebo o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Prípustnosť dovolania oprávnenej by tak prichádzala do úvahy iba vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd, taxatívne vymenovaných v ust. § 237 O.s.p. Podľa citovaného zákonného ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Pre záver o prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O.s.p. nie je relevantný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto zákonom ustanovení, keďže rozhodujúcou skutočnosťou je len zistenie súdu, že k takejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľka v podanom dovolaní netvrdila procesné vady konania podľa ust. § 237 písm. a/, b/, c/, g/ O.s.p. a existencia týchto väd v dovolacom konaní nebola ani zistená. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplyva.

Dovolateľka odôvodňovala existenciu vady podľa ust. § 237 písm. d/ O.s.p. tým, že sa v tej istej veci už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Podľa ust. § 103 O.s.p., súd kedykoľvek za konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci.

Podľa ust. § 104 ods. 1, vety prvej O.s.p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Podľa ust. § 159 ods. 3 O.s.p., len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednať znova.

Prekážka právoplatne rozhodnutej veci patrí medzi procesné podmienky konania a jej zistenie vedie v každom štádiu konania k zastaveniu konania. O prekážku právoplatne rozhodnutej veci ide vtedy, ak tá istá vec sa má prejednať v novom konaní. O tú istú vec ide vtedy, ak v novom konaní ide o ten istý nárok (uplatnený z totožného skutkového základu) medzi tými istými účastníkmi, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté. Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej nie je

relevantné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, ak určitý skutok vymedzený v žalobe, resp. návrhu na začatie konania, bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený inak, nesprávne alebo neúplne. Totožnosť účastníkov je daná, ak ide o tie isté osoby v pôvodnom aj novom konaní, pričom nie je relevantné v akom procesnom postavení (navrhovateľ alebo odporca) vystupujú v týchto konaniach. Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie.

Prekážka právoplatne rozhodnutej veci sa v exekučnom konaní posudzuje primerane k špecifikám tohto konania. Keďže Exekučný poriadok nemá ustanovenie upravujúce prekážku právoplatne rozhodnutej veci, je potrebné aj na exekučné konanie primerane aplikovať ustanovenie § 159 ods. 3 O.s.p., v zmysle ktorého platí, že len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Predmetom exekučného konania je žiadosť oprávnenej o tzv. nútený výkon rozhodnutia (exekučného titulu), keďže povinný dobrovoľne nesplnil povinnosť vyplývajúcu z rozhodnutia vydaného v základnom (tzv. nachádzacom) konaní. Exekučné konanie ako tzv. vykonávacie konanie nie je objektívne spôsobilé založiť vadu konania v zmysle ust. § 237 písm. d/ Exekučného poriadku vo vzťahu k inému ako k exekučnému konaniu, teda ani k rozhodcovskému konaniu, v ktorom sa právo ešte len nachádza (hľadá). Verifikáciou tohto záveru je fakt, že Exekučný poriadok v ustanovení § 36 ods. 3 pripúšťa existenciu tzv. prekážky litispendencie (prekážky skôr začatého konania), avšak len pokiaľ ide o iné (neskôr začaté) exekučné konanie.

Z obsahu spisu vyplýva, že konaniu vo veci exekúcie oprávnenej PRO CIVITAS, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Astrová 2/A, IČO: 45 869 464, proti povinnému V. Z. o vymoženie 631,61 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 12 Er 144/2012 na základe rozhodcovského rozsudku sp. zn. IBC0610078, vydaného STÁLYM ROZHODCOVSKÝM SÚDOM, zriadeným pri ROZHODCOVSKEJ, ARBITRÁŽNEJ A MEDIAČNEJ, a. s. so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 7, IČO: 35 862 882, nepredchádzalo iné exekučné konanie a vo veci nebolo predtým rozhodnuté. Vzhľadom na uvedené, konanie nie je zaťažené dovolateľkou namietanou vadou podľa ust. § 237 písm. d/ O.s.p.

Podľa názoru dovolateľky je ďalej konanie súdov postihnuté vadou podľa ust. § 237 písm. e/ O.s.p. Túto vadu oprávnená vyvodzuje zo skutočnosti, že súdy skúmali podmienky vydania rozhodcovského rozsudku, hoci povinný nevyvinul žiadnu aktivitu na takýto prieskum.

Ustanovenie § 237 písm. e/ O.s.p. zakladá prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku jednej z neodstrániteľných podmienok konania, a to návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný. Táto vada v konaní však zistená nebola z nasledovného dôvodu.

Z obsahu spisu vyplýva, že exekučný súd vo veci nezačal konať svojvoľne, sám od seba, pretože konanie na exekučnom súde začalo na základe žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej bol súd povinný rozhodnúť v lehote do 15 dní od jej doručenia (ust. § 44 Exekučného poriadku). Z hľadiska posúdenia obsahu námietky (ust. § 41 ods. 2 O.s.p.) sa javí, že zo strany dovolateľky nejde o námietku nedostatku návrhu na začatie konania podľa ust. § 237 písm. e/ O.s.p., ale o námietku inú, ktorú oprávnená uplatnila so zreteľom na otázku zákonnosti a vecnej správnosti postupu a právnych záverov súdov, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutie. Na námietku dovolateľky, že exekučný súd v exekučnom konaní nie je oprávnený ex offo skúmať povahu rozhodcovskej doložky, dovolací súd prihliadal iba v súvislosti so zisťovaním, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k vade podľa ust. § 237 písm. f/ O.s.p. O procesnú vadu konania uvedenú v tomto zákonom ustanovení ide tiež v prípade zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky, keďže takýmto zamietnutím žiadosti by sa oprávnenému odoprelo právo na výkon vykonateľného rozhodnutia. Dovolací súd preto skúmal, či nejde o tento prípad.

Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci nešlo o prípad zamietnutia

žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v procesnej situácii, v ktorej by pre toto zamietnutie neboli splnené zákonné podmienky. Súd správne skúmali, či vo veci boli splnené podmienky pre zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to posudzovaním rozhodcovskej doložky upravenej v spotrebiteľskej zmluve. V exekučnom konaní tak realizovali svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona, a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci, ako exekučný titul, je v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva (či už uzavretá vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky), na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie, či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku. Takúto interpretáciu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje účel právnej úpravy premietajúcej sa v právnych predpisoch na ochranu práv spotrebiteľa a tvoriacich samostatné odvetvie práva, a to spotrebiteľské právo. Týmto účelom je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že vyššie uvedené závery vyplývajú z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď predovšetkým uznesenie sp. zn. 6 Cdo 105/2011 z 10. októbra 2012, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2012 pod č. 46 - R 46/2012).

Oprávneniu súdov v exekučnom konaní skúmať právomoc rozhodcovského súdu v súvislosti s existenciou, resp. platnosťou rozhodcovskej zmluvy nebránia ani ustanovenia ZoRK, napr. § 21 ods. 2 alebo § 40 ods. 1 písm. c/ tohto predpisu. Tieto ustanovenia sa týkajú všeobecne účastníkov rozhodcovského konania, ktorými môžu byť aj iné subjekty než spotrebiteľia. Kým nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v prípade iných účastníkov rozhodcovského konania (tzv. nespotebiteľov) znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v konkrétnej veci, tak v spotrebiteľských veciach tomu tak nie je. Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ (práva patria bdelym) v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. To znamená, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení ZoRK, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd naplňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa.

Pokiaľ súdy po konštatovaní nedostatku právomoci rozhodcovského súdu, odvíjajúcej sa od neexistencie, resp. neplatnosti rozhodcovskej zmluvy rozhodli o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, neodňali tým dovolateľke možnosť konať pred súdom.

Oprávnená v dovolaní ďalej namietala, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. f/ O.s.p. z dôvodu nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí okresného a krajského súdu.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé

Podľa ust. § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd a právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR zahŕňa aj právo účastníkov konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Tomuto právu účastníkov konania korešponduje povinnosť súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné dôvody, na ktorých je založené. Zákonnú úpravu tejto povinnosti súdu upravuje Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 157 ods. 2.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) sa k povinnosti súdov riadne odôvodniť rozhodnutie vyjadril vo viacerých svojich rozhodnutiach, v ktorých uviedol, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu (sp.zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 358/09 Ústavný súd SR konštatoval, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rovnako ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany dal súd podrobnú odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. platí aj v odvolacom konaní (ust. § 211 ods. 2 O.s.p.). Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 78/05 uviedol, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd preskúmava, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V rámci toho súd je oprávnený skúmať, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k nemu pripojený exekučný titul opatrený doložkou o jeho vykonateľnosti, či exekučný titul je materiálne vykonateľný, či oprávnený a povinný sú osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania podľa ust. § 103 O.s.p.

Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., ako aj ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR.

Okresný súd (ako súd prvého stupňa) v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré oprávnenou osobou predložené listiny preskúmal a s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávanú vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nesplnení podmienok pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil.

Krajský súd (ako súd odvolací) napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil (ust. § 219 ods. 1 O.s.p.), pretože dospel k rovnakému záveru o materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu a tiež v primeranom rozsahu objasnil, prečo sa nestotožnil s námietkami oprávneného uvedenými v odvolaní. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany oprávnenej, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo nemohlo byť vyhovie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešnú oprávnenú neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa náležitosti zákonného rozhodnutia podľa ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek dovolateľky.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa názoru dovolacieho súdu, skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v posudzovanom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, pretože odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok spĺňa požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia.

Pokiaľ dovolateľka namietala, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a tiež, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p.) je potrebné uviesť, že ide o dovolacie dôvody, ktoré samy o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Dovolanie je v Občianskom súdnom poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania (ust. § 236 a nasl. O.s.p.), nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému prieskumu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ust. § 239 O.s.p. a dovolacím súdom neboli zistené ani vady konania podľa ust. § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, podľa ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s ust. § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol dovolanie oprávnenej, pretože dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný.

V dovolacom konaní právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo úspešnému povinnému (ust. § 243b ods. 5 a § 243c v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p.). Keďže si povinný nárok na náhradu týchto trov neuplatnil a ani mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, dovolací súd mu ich náhradu nepriznal.

Dovolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.